

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa E. M.

przeciwko P. w W.

o ustalenie ewentualnie stwierdzenie nieważności uchwały,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt VII AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanej od powódki kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne

i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Skarżąca przedstawiła dwa zagadnienia prawne dotyczące zasad dopuszczalności zaskarżenia na podstawie art. 425 § 1 k.s.h. uchwały zgromadzenia akcjonariuszy przez odwołanego członka rady nadzorczej jednoosobowej spółki Skarbu Państwa.

Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi nie uzasadniają istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca w uzasadnieniu nie wykazała bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte, a jest to konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury.

Odpowiedź na pierwszy wskazany problem „czy zasady wynikające z art. 12 ust. 1 i 5 ustawy o komercjalizacji wykluczają - na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy o komercjalizacji - dopuszczalność zastosowania art. 425 § 1 k.s.h. przy kwestionowaniu uchwał podejmowanych przez Nadzwyczajne Zgromadzenie

Akcjonariuszy jednoosobowej Spółki Skarbu Państwa powstałej w wyniku komercjalizacji” jest oczywista i nie budzi żadnych wątpliwości z uwagi na rozbieżny zakres przedmiotowy obu przepisów. Art. 12 ust. 1 i 5 ustawy o komercjalizacji dotyczy tylko powołania i odwołania członków rady nadzorczej spółki z grona pracowników i nie dotyczy w ogóle kwestii zaskarżania uchwał, która na podstawie art. 5 tej ustawy regulowana jest przepisami ustawy Kodeks spółek handlowych.

Argumenty skarżącej nie uzasadniają również istnienia w sprawie istotności zagadnienia prawnego, a więc cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie - budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Z tej też przyczyny nie zachodzi potrzeba dokonania kolejnej wykładni art. 425 § 1 k.s.h., zwłaszcza wobec licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (uchwała Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów, zasada prawna, z dnia 1 marca 2007 r., III CZP 94/06, OSNC 2007 r., nr 7-8, poz. 95, M. Praw. 2007, nr 19, poz. 1079, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2013 r., III CZP 13/13, OSNC 2014 r., nr 6, poz. 23, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017 r., II CSK 524/16, nie publ., z dnia 26 maja 2015 r., I CSK 311/14, nie publ., z dnia 5 października 2007 r., I CSK 225/07 nie publ.).

Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi, brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca skutecznie wykazała wskazaną przesłankę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 6, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).

jw